İZMİR İŞÇİ BÜLTENİ

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR! 8 MART ÖZEL SAYISI

EMEKÇİ KADINLAR SERMAYE DÜZENİNE KARŞI SINIF MÜCADELESİNE

Emekçi kadınlar, İşçi kardeşler;

Biz emekçi kadınların yaşamı bitmek bilmez acılar, zorluklar, fedakarlıklarla doludur. Genellikle dünyaya kadın olarak geldiğimize bin pişman oluruz. Evlerimiz, işyerlerimiz bizler için hapishaneden farksız yerlerdir. Hem kadınızdır. "Saçı uzun, aklı kısa" muamelesi görür, hiçbir konuda sözümüzü söyleyemeyiz. Hem de yoksulluğumuz izin vermez dilediğimiz gibi yaşamaya. Bu yoksulluğun verdiği ezikilikle, düşeriz fabrikaların tozlu yollarına. Vasıflı bir emek gücümüz olmadığı için genellikle konfeksiyon, gıda, hizmet üreten işlerde çalışırız. Evin bunaltıcı dört duvarından kurtuluruz kurtulmasına ama, bu seferde bizleri fabrikalarda bekleyen zorlukların sıkıntısı kaplar içimizi.

Gözleri doymaz, gözlerini kar hırsı bürümüş patronlar aldıkça daha fazlasını isterler bizden. Bizleri daha kolay ve daha çok sömürebileceklerini düşündükleri için açarlar fabrika kapılarını bizlere. Çünkü, onlar da bilirler ki, kadın işçiler daha düşük ücrete, daha kötü çalışma koşullarına daha kolay razı olurlar. Toplumdaki ezilmişliklerinin bir sonucu olarak, sömürüye daha kolay boğun eğerler. Bizler boyun eğdikçe de bir bütün olarak işçi sınıfının haklarını ve kazanımlarını daha fazla gaspederler. Giderek çocuk işçileri fabrikalara çekerler. Onları bizlerden daha da düşük ücretlerle çalıştırırlar. Yani kadın, erkek, genç, çocuk bir bütün olarak işçi ailesini fabrikalarda birbirlerine karşı rekabete sokarlar. En düşük ücretle, en kötü koşullarda çalışmayı kim kabul ederse ona iş verirler. Örneğin, bütün gün sefalet ücretlerine çalıştırdıkları yetmiyormuş gibi bir de zorunlu mesailere bırakırlar. Gecemizi gündüzümüze katarak çalışırız, karşılığında ise fazla mesai ücreti olarak çok komik paralar verilir. Sigortalarımızın ödenmediğini ise ancak hastalandığımızda öğreniriz. Son derece sağlıksız koşullarda çalışırız. Pis, havasız yerler, kumaş tozları bütün sağlığımızı bozar, 30 yaşına geldiğimizde 50'sinde gösteririz. Bizlere yemek diye verdikleri ise zehir olup zehirler bizleri. Yemeklerden şikayet edecek olursak büyük bir utanmazlık içinde "evlerinizde bundan iyi mi yemek yiyorsunuz?" diye alay etmeye kalkışırlar. Sanki bize reva gördükleri ücretlerle daha iyi beslenmemiz ve yaşamamız mümkünmüş gibi, kendilerinin sebep olduğu yoksulluğumuz nedeniyle aşağılamaya, ezmeye çalışırlar. Çünkü onların gözünde bizler insan değiliz, insanca yaşama bizler için değildir. Bizlerin görevi köle gibi çalışmak, kanımızı, canımızı, gençliğimizi vererek onları daha da zengin etmektir.

Biz emekçi kadınlar için zorluklar bunlarla da bitmez. Cinsel kimliğimizden dolayı da sürekli aşağılık davranışlara maruz kalırız. İşyerlerinde patronların, şeflerin, ustabaşılarının küfürleri, cinsel tacizleri, ahlaksız teklifleri bizler içindir. Toplumun değer yargıları da bizler için ikinci bir cenderedir. Sokağa çıktığımızda başlarımız önde bir suçlu gibi dolaşırız. Hele gülmek bizim için konulmuş en önemli yasaklardandır. Çünkü toplum bize başı, eğik, asık suratlı hiç bir sosyal ve siyasal yaşamı olmayan kadın tipi çizmiştir. Bunun dışında davrananlara ne yapılsa yeridir. Kimilerimiz uzunca bir dönem evlere hapsedilmişizdir. Bitmek bilmez ev işleri, çocukların bakımı, çok az bir parayla ay başına nasıl çıkacağımızı kara kara düşünmüşüzdür. Evlenmeden önce babamızın, evlendikten sonra kocamızın boyunduruğu altında yaşamaya mahkum ediliriz. Aile içinde söz hakkımız neredeyse yok denecek kadar azdır. Bir de bunlara aile içi şiddet eklenir. Eşlerimizin, babalarımızın, abilerimizin sömürü karşısındaki öfke ve nefretlerini boşaltma işini de görürüz. İşyerinde patrona, şefe öfkelenirler, seslerini çıkaramazlar, acısını evde bizden çıkarmaya kalkışırlar.

Bir yandan bunların haksızlık olduğunu görürüz, TV dizileri bizleri toz pembe bir dünya hayaline sürükler. Daha rahat, daha özgür yaşamak isteriz. Ama bunu nasıl elde edeceğimizi bilemeyiz. Çünkü sermaye düzeni bize ev ve iş köleliğinden başka seçenek sunamaz. Düzenin pisliklerinden korunmak için evlere, çarşaflara hapsedilmek de bizim için bir çözüm değil, özgürlük ve daha rahat yaşama hayalleriyle

düzenin pisliklerine batmak da bir çözüm değil. Özgürlüğümüzü ve onurumuzu ikisini de birarada yaşamak için sınıfsız, sömürüsüz bir düzene ihtiyacımız var. İnsanın insan üzerindeki her türlü sömürüyü ve baskıyı ortan kaldıracak olan sosyalist bir düzene ihtiyacımız var.

Bu sömürü dünyasında kadın olmak iki kere daha fazla mücadele etmeyi gerektirir. Bir çoğumuz, "politikadan anlamayız, bu kadın halimizle mi iş yerinde mücadele edeceğiz" diye düşünür. Şöyle kendimize bir bakalım, biz herşeyi yapmayı biliyoruz. Üretmeyi, çalışmayı, çocuklarımızı büyütmeyi, bir insanın yapması gereken bir çok şeyi becerebiliyoruz. Öyleyse artık kendi haklarımızı almayı, bunları savunmayı ve bunlar için mücadele etmeyi de öğrenelim. Biz emekçi kadınlar olarak, sınıf kardeşlerimizle omuz omuza vererek mücadeleyi yükseltelim. Biz de varız, biz kadınlar da varız diyelim. Şimdiye kadar ellerimizden alınmaya çalışılan haklarımıza, kimliğimize, onurumuza sahip çıkalım. Bizler kendi sınıf çıkarlarımız için politika yapmaktan geri durmaya devam ettikçe "Tansu" gibi, sermaye sınıfının, cellat kadınları piyasaya sürülüp, "ana, bacı" demogojileriyle bizleri aldatmaktan vazgeçmeyeceklerdir.

Emekçi kadınları mücadele tarihinden öğrenelim, örnek alalım. Bugüne kadar pekçok ülkede, sayısız mücadelelerde emekçi kadınların yürüttükleri onurlu bir mücadele geleneği vardır. Bu geleneğe sahip çıkalım, yaşatalım ve büyütelim. Yüzelli yıl önce, 1857'de Amerika'nın New York şehrinde 40.000 kadın dokuma işçisi "oy hakkı, on saatlik işgünü, sosyal güvence, hafta sonu tatili vb." taleplerle grevlere başladılar. Ve yine 8 Mart1886'da tekstil işçisi kadınlar "eşit işe eşit ücret, sendikalaşma ve oy hakkı " için yükselttikleri direnişbayrağı, polis tarafından çıkarılan bir yangınla kana boğuldu. 8 Mart'ın bu mücadele geleneği 1908'de Avrupa'nın değişik şehirlerinde "eşitlik ve özgürlük!" taleplerini haykırarak sokaklara taşan emekçi kadınlar tarafından da sürdürüldü. 1910 yılında II. Enternasyonal'e bağlı, Uluslarası Sosyalist Kadınlar'ın 2. konferansında, Alman işçi hareketinin önderlerinden Clara Zetkin'in önerisiyle, 8 Mart tüm dünyada Emekçi Kadınlar Günü olarak ilan edildi. Böylece her 8 Mart emekçi kadınların sömürü düzenine karşı öfke ve isyanının simgesi olarak, yaşatılmaya başlandı. Emekçi kadınların bu mücadeleleri sayesinde, dünya ölçüsünde kadınların yararına pek çok yasal düzenleme ve gelişmeleri zorunlu hale getirdi. Sermaye devletleri çalışma ve toplum yaşamındaki sömürü ve baskıyı kağıt üzerinde de olsa sınırlandırmak zorunda kaldı. Fakat, bizler bugün bu yasal haklarımıza kadınıyla, erkeğiyle sahip çıkamadığımız için bugün hala ortaçağ kölelik koşullarında çalışmaya devam ediyoruz.

Biz emekçi kadınlarında bu onurlu mücadeleye katılmanın zamanı gelmiştir artık. Çünkü bizler başımıza kalkıp haklarımıza sahip çıkmadığımız sürece köle gibi yaşamaya ve çalışmaya devam edeceğiz. Bu kadere başkaldırmak, hem kadın hemde sınıf olarak sömürülmeye ve ezilmeye DUR! demek bizlerin ellerindedir. Mücadeleye katılmak kurtuluşa doğru atılan en önemli adımdır. Bu mücadele içinde dostumuzu, düşmanımızı daha iyi görüp tanırız. En küçük hak arayışımızın karşısına dikilen sermaye devletinin ne işe yaradığını kavrarız. Bizleri arkamızdan hançerlemeye çalışan sendika ağalarının gerçek yüzlerini açığa çıkarırız. Ve yalnızca kendi sınıf kardeşlerimizle kenetlenmeyi başardığımızda, her türlü zülme direndiğimizde zafer kazanabileceğimizi görürüz.

Biz kadınların, çifte sömürüsünün asıl kaynağı olan sömürü düzenin yıkılmasının gerektiğini bu mücadele içinde hızla kavrarız. Çünkü kadınların emeğini sömüren, onu ve ailesini sefalete mahkum eden, onu eğitimsiz bırakan, varlığını ve cinselliğini aşağılayan sistem varoldukça kadınların tam olarak özgürleşmesi mümkün değildir. Bu kefeni yırtıp atmak için, erkek sınıf kardeşlerimizle eşit ve özgür bir ilişki kurabilmek için mücadele etmek zorundayız. Erkek işçiler de bilmelidirler ki, bizlerin mücadeleye atılması kendi kurtuluşlarını da yakınlaştıracaktır. Sömürücülerin onlara pompaladığı erkek egemen ilişki tarzını sorgulamaları, sadece bizlerin özgürleşmesini değil, onların da özgürleşmelerini sağlayacaktır.Öyleyse erkek işçi kardeşlerimizle omuz omuza sınıfsız, sömürüsüz bir dünya kurmak için mücadeleye atılalım. Tarihin derinliklerinden, 8 Mart'lardan yükselen, sermaye düzenine, zülme ve baskıya karşı mücadele çağrılarını karşılıksız bırakmayalım. Bizler mücadeleye atılmadıkça bir bütün olarak işçi sınıfının kurtuluşu mümkün olmaz, işçi sınıfının kurtuluşu gerçekleşmedikçe de biz kadınların özgürleşmesi mümkün olmaz.

KAHROLSUN ÜCRETLİ KÖLELİK DÜZENİ!

KADIN OLMADAN DEVRİM OLMAZ, DEVRİM OLMADAN KADIN KURTULMAZ!

YAŞASIN KADIN VE ERKEK İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!